

Սիպիլ Խունկը

Խունկը կը ծղխի խորանին առջին
Բուրվառին մեղմիկ ճօճումովն արժաթ
Մուխի վարանք մը պրլլուած խաչի՞՞
Մըշուշով կ'օժէ սուրբերուն ճակատ:

Պաղատանքներու սարսուռեր երկայն
Կամարներուն տակ կը մարին տակաւ,
Մոմերու տըժգոյն բոցերը լալկան
Քըթթող աչքերով կը հեւան կարգաւ:

Սուրբ սիւներուն մօտ շըղարշ մը ճերմակ
Գաղտուկ հեծքերու դողով կ'երերայ,
Սիրտ մը փաթթուած ըստուերով համակ
Խունկին պէս լըմին հըրայրքով կ'եռայ:

Խունկը կը ցնդի բուրվառին ծոցէն
Ու եթերն ի վեր կ'ելլէ խոյաքով,
Նիւթ էր, բոյր կ'ըլլայ լափուելով բոցէն
Իր կեանքը ցօղուած լոյսի երանգով:

Հէք կնոջ սիրտն ալ, որ հոն կը մըխայ,
Պիտի չազատի իր պատեանէն կուռ,
Մինչեւ որ հալի, լուծուի, տարրանայ
Լափուելով բոցէն տենչերուն մաքուր:

Сипил

ЛАДАН

Восходит фимиам, курясь пред алтарём,
Звенья серебряно, качаются кадила,
И дымка ладана, рождённая огнём,
Плывя, чело святых молельно осенила.

Моления долгие под сводами дрожат,
И плачет пламя свеч. Длиннее и короче
Их устремления. Тоскливо-бледный ряд,
Как будто сонные, слепясь, мигают очи.

У сумрачных колонн, где стонов тлеет страсть,
Трепещет белое снежисто покрывало,
Там сердце, сумрака изведавшее власть,
Как ладан от огня, горит и бьётся ало.

До вышних областей восходит фимиам,
Идя, как из цветка, из чашечки кадила.
Был ладан веществом, – как запах входит в храм;
Сожжённый пламенем, он красочная сила.

И сердце женщины, лелеющее стон,
Когда расплавится, тогда лишь будет сильно
И сталью вырвется из кожаных ножен,
Лазурным пламенем взнесясь над всем, что пыльно.